

Chris Carter

HALÁLLISTA

Chris Carter

HALÁLLISTA

Második, javított kiadás

GENERAL PRESS
K Ö N Y V K I A D Ó

A mű eredeti címe
One by One

Copyright © Chris Carter, 2013

Hungarian translation © Szabó István

© General Press Könyvkiadó, 2023

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.

A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
SZABÓ ISTVÁN

Szerkesztette
KISS BÉLA

A borítót
KENYŐ ILDIKÓ
tervezte

A borító Stockis fotójának
felhasználásával készült.

ISBN 978 963 452 706 0

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó utca 4–8.
Telefon: (06 1) 411 2416

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő HORVÁTH ANNAMÁRIA

1. fejezet

Egyetlen lövés a tarkóba, tipikus kivégzés. Sok ember különösen kegyetlen halálnak tartja, pedig igazság szerint egyáltalán nem az. Legalábbis az áldozat számára.

A kilenc milliméteres golyó behatol a koponyába, és háromtízszázred másodperc múlva már el is hagyja a másik oldalon. Olyan gyorsan szétloccsantja az agyat, hogy az idegrendszernek nincs ideje a fájdalom érzékelésére. Ha a lövedék bemeneti szöge megfelelő, akkor az keresztülmegy az agykérgen, a kisagyon, még a talamuszon is, az agy egyből leáll, az eredmény pedig azonnali halál. Ha a bemeneti szög nem pontos, az áldozat akár életben is maradhat, bár természetesen borzalmas agykárosodást szenved. A behatolás helye nem nagyobb egy szőlőszemnél, de a kimeneti nyílás – a golyó méretétől függően – akár egy teniszlabda nagyságát is elérheti.

A férfi áldozat, aki a fényképen szerepelt, amelyet Robert Hunter, a Los Angeles-i rendőrség rablási és gyilkossági osztályának nyomozója nézett, valószínűleg azonnal meghalt. A golyó átlósan ment végig a koponyán, áthaladt a kisagyon, a homlok- és a halántéklebenyen, végzetes károsodást okozva a másodperc háromtízszázred része alatt. Egy másodperc sem telt bele, és a férfi holtan terült el.

Az eset nem Hunterhez tartozott, hanem Terry Radley-hez az általános ügyek részlegén, de a helyszínen készült fotók tévedésből Hunter íróasztalán landoltak. Éppen visszatette a fényképet a dossziéba, amikor megszólalt a telefonja.

– Hunter nyomozó, speciális ügyek részlege – szólta a kagylóba, arra számítva, hogy Radley hívja az eltévedt anyag miatt.

Csend.

- Igen?
- Robert Hunter nyomozó? – szólalt meg végül egy nyugodt, érdes hang a vonal másik végén.
- Igen, Robert Hunter nyomozó vagyok. Miben segíthetek? Hunter hallotta, ahogy a férfi kifújja a levegőt.
- Nos, az majd kiderül.
- A nyomozó felvonta a szemöldökét.
- Szeretném, ha néhány percig nagyon figyelne rám – folytatta a férfi.

Hunter megköszörülte a torkát.

- Elnézést, nem értettem jól a ne...
- Ne pofázzon annyit, hanem figyeljen rám! – vágott közbe a hívó még mindig nyugodt hangon. – Ez nem egy baráti beszélgetés.

Hunter elhallgatott. A Los Angeles-i rendőrségre naponta több tucat, sőt időnként több száz idióta hívása érkezik: részegek, módosult tudatállapotban lévő drogosok, bandatagok, akik próbálnak nagyon keménynek tűnni, pszichopáták, olyan emberek, akik egy kormány-összeesküvésre vagy földönkívüliek inváziójára akarnak figyelmeztetni, vagy akár olyanok, akik azt állítják, hogy látták Elvist a sarki bisztróban. De ennek a telefonálónak volt valami a hangjában, a beszédstílusában, ami azt sugallta Hunternek, hogy hiba lenne, ha nem venné komolyan, ezért aztán úgy döntött, hogy ad neki egy kis időt, és meghallgatja.

Carlos Garcia nyomozó – Hunter társa – a szemközti íróasztalnál ült a kis irodában, a Rendőrségi Igazgatási Központ ötödik emeletén, Los Angeles belvárosában. A férfi copfba fogta félhosszú, sötétbarna haját, és éppen a számítógép monitorján olvasott valamit, oda sem figyelve a társa beszélgetésére. Kissé eltolta a székét az asztaltól, és kényelmesen összekulcsolta a kezét a tarkóján.

Hunter csettintgetni kezdett, hogy magára vonja Garcia figyelmét, rámutatott a fülénél tartott telefonra, majd a mutatóujjával köröket írt a levegőbe, így jelezve, hogy rögzíteni kellene a beszélgetést, és le kellene nyomozni a hívás helyét.

Garcia azonnal az asztalán lévő telefonért nyúlt, beütötte a belső kódot, amellyel kapcsolatba léphetett a műveleti osztállyal, és öt má-

sodpercen belül beindította a dolgot. Intett Hunternek, aki visszajelzett neki, hogy ő is hallgassa meg a hívót a saját telefonján. Így aztán Garcia is belépett a vonalba.

– Gondolom, van számítógép az asztalán, nyomozó – mondta a telefonáló –, és feltételezem, internetkapcsolattal is rendelkezik.

– Így van.

Egy ideig kínos csend telepedett rájuk, aztán a férfi folytatta:

– Helyes. Mondok egy honlapcímet, szeretném, ha begépelné a keresőbe. Készen van?

Hunter habozott.

– Bízson bennem, nyomozó! Higgye el, szeretné látni, amit mutatni akarok!

Hunter a klaviatúra fölé hajolt, és behozta a böngészőjét. Garcia is így tett.

– Oké, diktálhatja – mondta Hunter nyugodt hangon.

A hívó bediktált egy honlapcímet, amely csak számokból és pontokból állt, betűk egyáltalán nem voltak benne.

Mindkét nyomozó begépelte a címet a keresőbe, majd nyomtak egy *Enter*t. A két monitor villogott néhányszor, mire az oldal betöltött.

Aztán mozdulatlanra dermedtek, az irodára halálos csend borult.

A telefonáló halkán kuncogott.

– Gondolom, most már tényleg figyel rám.

2. fejezet

Az FBI központja Washingtonban található, a Pennsylvania Avenue 935. szám alatt, mindössze pár utcányira a Fehér Háztól, a legfőbb ügyész hivatalával szemben. Ezenkívül az FBI mind az ötven amerikai államban rendelkezik területi irodával, összesen ötvenhatal, amelyek legtöbbször további helyi irodákat irányít.

A Los Angeles-i Wilshire Boulevardon található területi iroda az egyik legnagyobb az egész országban, és tíz helyi iroda tartozik alá. Azon kevés területi iroda egyike, amelyben kiberbűnözés elleni részleg is működik.

Ennek feladata felderíteni a csúcstechnológiát felhasználó bűnsejteket, például az online térben szerveződő terrorizmust, a számítógépes rendszerekbe történő illegális behatolásokat, a szexuális jellegű bűncselekményeket vagy éppen az online csalásokat. Az Egyesült Államokban az utóbbi öt évben megtízszereződött a kiberbűncselekmények száma. Az amerikai kormányt és számítógépes rendszereit naponta több milliárd támadás éri a világ különböző részeiről.

2011-ben a szenátus kereskedelmi, tudományos és közlekedési bizottsága elé került egy jelentés, amelyben a szakemberek úgy becsülték, hogy évente mintegy nyolcszázmillió dolláros jogtalan jövedelem keletkezik csak a belföldi kiberbűnözésből, így ez az Egyesült Államok legjövedelmezőbb üzlete, amely még a drogkereskedelmet is megelőzi.

Az FBI által üzemeltetett több ezer keresőrobot – amelyeket gyakran „botnak” vagy „póknak” neveznek – naphosszat böngészi az internetet, olyan gyanús jelek után kutatva, amelyek akár az Egyesült Államokban, akár annak területén kívül megvalósuló bűncselekményekre utalhatnak. Ez persze hatalmas munka, és az FBI is tisztában van vele, hogy amit ezek a keresőrobotok találnak, az csak a jéghegy csúcsa. Minden egyes feltárt fenyegetésre sok ezer észrevétlen jut. Így fordulhatott elő, hogy azon a szeptember végi napon egyetlen FBI-keresőrobot sem futott bele abba a honlapba, amelyet Hunter nyomozó és társa nézett éppen a Rendőrségi Igazgatási Központ épületében.

3. fejezet

Hunter és Garcia tekintete a képernyőkre tapadt, próbálták felfogni a szürreális látványt. A képen egy hatalmas, átlátszó, négyzet alapú tartály volt. Úgy tűnt, üvegből készült, de lehetett plexi vagy bármilyen hasonló anyag is. Hunter úgy saccolta, hogy az oldalai másfél méter szélesek és legalább egy méter nyolcvan centi magasak. Felül teljesen nyitott volt, és valószínűleg egyedi gyártmányról lehetett szó. Fémkeret és vastag, fehér tömítés fogta össze az oldalait. Úgy nézett ki az egész, mint egy megerősített zuhanykabin. Odabent, bal és jobb oldalon egy-egy, nagyjából hét és fél centiméter átmérőjű fémcső húzódott az aljától a tetejéig, és fent elhagyta a tartályt. A csövekbe ceruzavastagságú lyukakat fúrtak. Két dolog aggasztotta Huntert. Az egyik, hogy úgy tűnt, élő közvetítést néznek. A másik pedig az, amit a tartály közepén, a két cső között látott.

Egy huszonévesnek látszó, fehér férfi ült benne egy súlyos fém-székhez kötözve. Világosbarna haját rövidre vágták, és semmi mást nem viselt, csak egy csíkos bokszeralsót. Pufók alak volt, kerek arcú, vastag karral. Nagyon izzadt, és bár úgy tűnt, nem bántották, az arckifejezése rettegésről árulkodott. Riadt szeme elkerekedett, zihálva szívta be a levegőt a szájába gyűrt rongyon keresztül. A hasa gyors ütemben emelkedett és süllyedt, amiből Hunter tudta, hogy alig kap levegőt. A férfi reszketett, és rettegve pillantgatott körbe, mint egy megzavarodott kisegér.

Az egész kép zöldben úszott, amiből nyilvánvaló volt, hogy a kamera éjjellátó üzemmódban megy. Akárki volt is ez az ember, egy sötét helyiségben üldögélt.

– Ez most komoly? – suttogta Garcia a szája elé tartva a kezét.

Hunter vállat vont, és közben nem vette le a szemét a képernyőről.

Mintha csak végszóra tette volna, a telefonáló megtörte a csendet.

– Nyomozó, ha kétségei vannak afelől, hogy ez valóban élő adás, akkor hadd bizonyítsam be!

A kamera jobbra fordult egy jellegtelen téglafal felé, amelyen

egy hagyományos falióra délután két óra ötvenhetet mutatott. Hunter és Garcia egyszerre nézett a saját órájára: délután kettő óra ötvenhét. Aztán a kamera lefelé fordult, ráfókuszált a fal aljánál heverő újságra, majd ráközelített a címlapra és a dátumra. A *Los Angeles Times* aznapi száma volt.

– Na, meg van elégedve? – kérdezte kárörvendő hangon a telefonáló.

A kamera visszatért a tartályban ülő férfira. Folyt az orra, és könnyek csorogtak le az arcán.

– A tartály edzett üvegből készült, elég erős ahhoz, hogy egy golyó se tudjon áthatolni rajta – magyarázta a telefonáló dermesztő hangon. – Az ajtó is speciális, légmentesen záródik, és csak kívülről nyitható. Azt kell mondanom tehát, hogy a képernyőn látható ember igazi csapdában van. Nem lehet kijutni onnan.

A rémült férfi most egyenesen a kamerába nézett. Hunter gyorsan megnyomta a *Print Screen* billentyűt, ezzel elmentette a képernyőképet. Remélte, hogy sikerült felismerhető képet szerezni a férfiről.

– Nos, azért hívtam önt, nyomozó, mert szükségem van a segítségére.

A képernyőn látható férfi még jobban zihálni kezdett, már az egész testét beborította az izzadság. Látszott, hogy bármelyik pillanatban pánikroham törhet rá.

– Rendben, beszéljünk világosan! – felelte Hunter, és ügyelt, hogy a hangja nyugodtnak, de hivatalosnak tűnjön. – Mondja el, miben lehetek a segítségére!

Csend.

Hunter tudta, hogy a telefonáló még vonalban van.

– Bármit megteszek, hogy segítsek, csak árulja el, hogyan.

– Nos – kezdte a férfi –, maga döntheti el, hogyan haljon meg.